

войскитѣ на 11 корпусъ, носѣше името на България, тѣзи страна, на която страдалческия гласъ покърти цѣлата русска земя, на която теглилата извикахъ русскитѣ юнаци-войни съ ножъ и кръвъ да извоюватъ нейната свобода.

Дванадесетъ часа подиръ трѣгванието си изъ Кубей, отъ какъ се бави три часа при Рени, догдѣ мине рѣка Прутъ, 29-й казашки полкъ стигна на желѣзнопѣжната станция Барбошъ и още подиръ четвъртъ часа взе въ ржцѣ изпълняванѣето на своята порѣчка: пазенѣето на Барбошкия желѣзнопѣженъ мостъ, между Галацъ и Браила, на рѣка Серетъ.

Завземанѣето на Барбошкия мостъ въ-врѣме имаше голѣмо значение за русскитѣ войски. Първо, така се осигоряваше прѣвозванието на войската и на други военни потрѣби по румѣнската желѣзница; второ, този пунктъ е взелъ на всички желѣзнопѣжни линии въ княжеството и, захванѣтъ отъ Турцитѣ, можеше да стане голѣма прѣчка на цѣлото движение на руската армия. Турскитѣ военни мѣжѣе, или тѣхнитѣ учители иностранци, което е все едно, види се, знаяхъ туй важно значение на моста. Тѣ испроводили въ устието на Серетъ два броненосни кораба, на които било възложено да завзематъ моста и да го развалятъ, щомъ се получи извѣстие за обявяванието на войната. Но, види се и тукъ «аллахъ-керимътъ» побъркалъ смѣтката на Хобартъ паша, англичанинъ, адмиралъ надъ турския флотъ.

Вечеръта въ сѣщия день, Селингинскитѣ пѣхотенъ полкъ завзе градъ Рени и така оздрави и прѣминаванѣето прѣзъ рѣката Прутъ. Въ сѣщия день всички останѣли части на дѣйствующата армия подъ началството на Великия князь, Николая Николаевича (именно 8-й 11-й и 12-й корпуси съ петъ донски полкове и една казашка бригада) трѣгнахъ въ походъ. Тѣ прѣминахъ русската граница на три мѣста: Кубей, Леовъ и Унгени.